

Бѣше пакъ пролѣтъ.

Всичко се радваше и веселеше въ тази пролѣтна утрина.

Като си вървѣхъ така изъ полето и си мислѣхъ за това бѣдно дѣте, срѣщнахъ ме единъ момъкъ, хубаво облеченъ, хубавецъ и, както се виждаше, мислѣше за нѣщо.

Вгледахъ се въ него и . . . що да видѣжъ! той, сжщия!

— Господине, му казахъ азъ, съ развълнуванъ гласъ, искамъ да се запознахъ съ васъ!

— Защо не! съ удоволствие! ми отговори той и подаде ржката си.

Запознахме се.

„Той! сжщия!“ повторихъ азъ.

— Познати ли сж на васъ тѣзи мѣста, приятелю? попитахъ азъ.

— Много добрѣ! ми отговори той.

— Прѣди нѣколко години, азъ излизахъ често на разходка по тѣзи мѣста, и то всѣка сутрина. Прѣди слънцето да бѣше изгрѣло, азъ виждахъ на това сжщото мѣсто едно малко, бѣдно дѣте съ книжка въ ржка. . . .

Той се смути и започна да слуша разказа ми съ още по-голѣмо внимание.

Азъ продължихъ:

То четѣше и плачеше на това сжщото мѣсто, на което седимъ ний сега двама.

Нѣколко сълзи покапахъ по неговото лице.

Другъ единъ милостивъ чловѣкъ се научилъ за него, че е бѣдно, но трудолюбиво, смилилъ се и давалъ на учителя му всѣки мѣсець по 30 л. да му купува всичко каквото му.

— Кой е този милостивъ чловѣкъ, моя татко? ме прѣкъснахъ той съ развълнуванъ гласъ.

— Този чловѣкъ съмъ . . . азъ! отговорихъ и се растреперахъ цѣлъ.

Той се хвърли на шията ми, пригърнахъ ме и ме обсипваше съ цѣлувки, като ме наричаше: „мой благодѣтелю“, „татко мой“ и пр.